

חג ראשון בלי אמא

בצעד פטריוטי עזבו לאחרונה 24 בני נוער מרוסיה את בתיהם, ועלו ארצה ללא הוריהם לפנימיית הכפר הירוק ■ "כאן אנחנו רוצים לחיות", אמרו השבוע ■ כעת הם מחפשים משפחות אומנה לסופי שבוע

שמונה שנים עברו מאז הגיעה הקבוצה האחרונה של בני נוער מהתפוצות אל פנימיית הכפר הירוק במסגרת פרויקט נעל"ה. במהלך חודש ספטמבר האחרון, בהתרגשות גדולה, זה קרה שוב - 24 נערים ונערות בני 14 עלו ארצה מברית המועצות הישנה והספיקו לחגוג כאן את ראש השנה.

מי שמדריכה את קבוצת בני הנוער היא ריטה שלחובי, בעצמה בוגרת נע"ה (נוער עולה ללא הורים) שעלתה מאוקראינה לישראל כשהייתה בת 15. בהמשך הרדה עלתה לארץ גם משפחתה. שלחובי התגייסה לצה"ל ושירתה כקצינה כפיקוד העורף. היום היא מתגוררת בכפר הירוק ומתרגשת מהתפקיד שלקחה על עצמה - להדריך וללוות את קבוצת העולים. "יש הצלחות גדולות לפרויקט", אומרת שלחובי. "הבוגרים יוצאים לחיים עצמאיים ורובם מקדישים את עצמם למען החברה. הם תופסים תפקידים בכירים בייחידות קרביות, בלימודים אקדמיים ובמקצועות איכותיים", היא מציינת.

הנערים עדיין בהלם. הם אינם דוברי עברית והכול נראה להם זר מסביב. "הש"בוע הראשון של הקבוצה בארץ היה מורכב - היו לא מעט רגעי שבר וגעגועים", אומרת שלחובי, "בכל זאת הם נוחתים בארץ זרה, לא מכירים את השפה, את המנהגים. כשהנערים הבינו שילדי הפנימייה יוצאים הביתה אחת לשבועיים, הגיע רגע המש"ב. הם ככו שקשה להם ושהם לא מסת"

שלחובי עם הנערים. "יש הרבה רגעי משבר" ■ צילום: יוגב עמרני

בסופי שבוע. "אחת לשבועיים ילדי הפנימייה יוצאים הביתה וחשוב לנו שגם ילדי העולים יזכו לאווירה ביתית, לאוכל של בית, לחמימות ולאינטימיות". את ערב ראש השנה הם חגגו ביחד. "עשינו ארוחה משפחתית וכולם התרגשו מהמעמד", מספרת שלחובי. "למח"

הרים, חלקם הביעו דאגה גדולה להורים שנשארו בארץ מולדתם וביקשו להתקשר אליהם. אלה משברים לא פשוטים, אבל אנחנו צולחים אותם ביחד ויוצאים הרבה יותר מחזוקים". בימים אלו מחפשת שלחובי לילדי הקבוצה משפחות אומנה שיקלטו אותם

רת נסענו לטיול בגשר הצבים ולקיסריה. מאוד חשוב לנו לטייל איתם, להכיר להם את הארץ ולחבר אותם לשורשים. המטרה היא לתת להם תחושה של בית ולעזור להם להשתלב כאן".

אחד הנערים, יבגני ניקולסקי מסנט פטרבורג, סיפר ל"ידיעות השרון": "הכפר הירוק זה מקום כל כך יפה, המ"רשאות הירוקות, החדר הנוח והבריכת שחיה, אבל זה לא מה שחשוב. מה שחשוב הוא שכאן לראשונה הבנתי שאני רוצה לחיות. לא כי מכריחים אותי, אלא כי אני רוצה את זה בשביל עצמי. הבנתי שאני אחראי לחיים שלי ולעתידי. המקום הזה פתח אצלי את הרצון הפנימי לבנות את עצמי".

בשנים הקרובות אמורים כאמור גם הוריהם לעלות לארץ. "יש כאן היפוך תפקידים - הילדים עד אז ירכשו שפה, יתאקלמו ויהפכו להיות ה'מבוגרים' האחראים", מסבירה שלחובי ונוכרת בתה ליד שעברה עם משפחתה: "ההורים שלי עלו ארצה, אמא שלי נשארה ואבא שלי עזב אחרי עשר שנים. מאוד קשה לאנשים בוגרים לנתק את עצמם מהחיים המוכרים, מכל מה שבנו, ולהגיע לארץ זרה. הם היו צריכים להתחיל הכול מאפס וזו משימה קשה. אבא שלי לא עמד בזה וחזר לאוקראינה. למרות זאת אני מאמינה בפרויקט שהוכיח כי 68 אחוזים מהמשפחות שעולות נשארות בארץ".